

Carl Høglund Skand.

1 Partus 1 Pl.

SPÆJDERNES MAGASIN

16 AARGANG.

Nº 1

OKTOBER 1931.

Køb jeres Spejderudstyr i

**Lembckes
Friluftsudstyr**

A/S
Nørregade 15, K.
Byen 4986.

Reserveret

LOUIS HANSEN

God Økonomi

Der er ingenting af større Interesse
for Kvinder, som vil økonomisere,
end Kellogg's Corn Flakes. De er
baade tilfredsstillende og økonomiske.
Børn og Voksne holder lige meget
af dem. Saa lette at servere. Hæld
dem blot ud af den rød-grønne Pakke
og kom kold Mælk eller Fløde paa.

Skal ikke koges.

Kellogg's

CORN FLAKES

Faas hos alle Urtekræmmere
— i den rød-grønne Pakke.

Forsikrings Compagniet

for Kongeriget Danmark A/S

RAADHUSPLADSEN 55

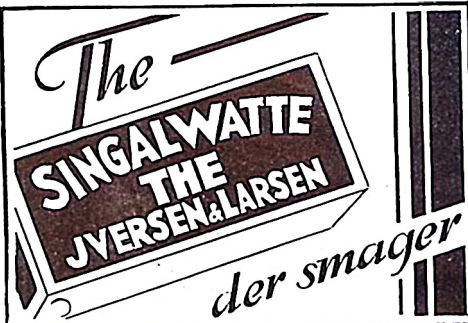
(B. T.'s Ejendom)

KØBENHAVN V.

TELEFON CENTRAL 10.093 - 10.094

Komb. Hus- og Grundejerforsikring

(Ansvar, Vandskade, Rørskade, Stormskade,
Huslejetab ved Ildebrand.)

Tag Konserver

med paa Turen.

Dankof Kødkonserver.

60 forskellige Retter.

Statskontrol 353.

Aug. Olsen, Thrane & Co AS

SPEJDERNES MAGASIN

UDGIVET AF DET DANSKE SPEJDERKORPS

16. AARG.

OKTOBER

1931

Fra den Internationale Spejder-Konference i Wien.

Paa Konferencen, som afholdtes i Paris 1922, blev det bestemt, at en international Spejderchefskonference skulde holdes hvert andet Aar, naar intet andet kom i Vejen. Det vil sige, at en Konference altid holdes sammen med en Verdens-Jamboree og den næste 2 Aar efter. Saaledes skal Udsendinge fra Alverdens Spejderkorps mødes i 1933 i Gdöllö i Ungarn.

Hvert Land, hvis Spejdere er tilknyttet det internationale Bureau, kan sende indtil 6 officielle Repræsentanter, men hvad enten man sender en eller flere, har hvert Land 6 Stemmer. Hvis der er 2 eller flere Spejderorganisationer i et Land, maa disse dele Stemmerne imellem sig.

Det var iøvrigt i Aar den femte Konference, og den holdtes i Baden ca. 30 km fra Wien i Tiden 23.—29. Juli. Danmark blev repræsenteret af Admiral C. W. E. Carstensen, Landsretssagfører Tage H. Carstensen og Grosserer Kaj Lundby, medens Korpssekretær Gunnar Ipsen repræsenterede K. F. U. M.-Spejderne.

De første 3 Dage i Baden var forbeholdt Udflugter og Ture i den prægtige Omegn.

Verdensspejderchefen, der, til Trods for sine 74

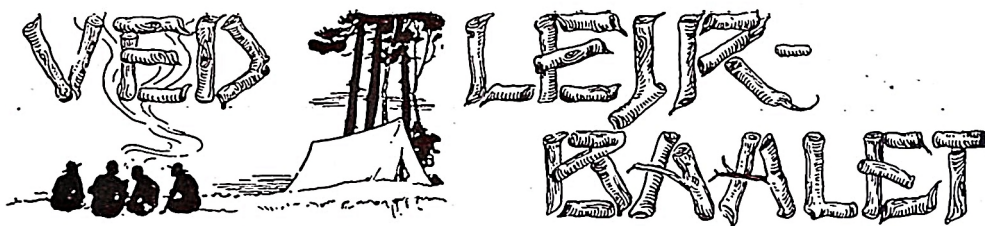
Aar, var i Besiddelse af sin fulde Ungdommelighed, aabnede Konferencen, efter at Østrigs Rigs-kansler, Dr. Buresch, havde budt de Delegerede Velkommen. Verdensspejderchefen glædede sig over, at saa stort et Antal Delegerede (ca. 150 fra 42 forskellige Lande) var kommet til Stede, og han fortalte, hvorledes Spejderbevægelsen stadig befinder sig i stærk og sejrrig Fremgang. Der findes nu paa det nærmeste 3,000,000 Spejdere, hvortil kommer 2,000,000 Pigespejdere. Baden-Powell paapegede endvidere, at de forløbne 22 Aar tydelig havde vist, at Spejderbevægelsen arbejdede efter rigtige og sunde Linier, saaledes at den nu overalt i Verden betragtes som betydningsfuld for Ungdommens Opdragelse. Folkenes Forbund viser stadig Bevægelsen stor Interesse,

bl. a. derved at en Repræsentant fra Folkenes Forbund deltager i de internationale Konferencer. Repræsentanten for Folkenes Forbund svarede herefter i en lang Tale, hvori han bl. a. paapegede, at hvis Folkenes Forbund kunde arbejde i samme Aand og efter samme Linier som Spejderbevægelsen, vilde man til Dato have naaet et betydeligere Re-

(Fortsættes Side 19.)

Kardinal Piffli, Lord Baden-Powell og Østrigs Præsident Dr. Miklas ved Paraden.

Hvis man spørger en Flok smaa Spejdere, hvad der har faaet dem til at gaa ind i Korpset, vil man, hvis Drengene da er ærlige, faa mange forskellige Svar. Nogle er blevet Spejdere, fordi Uniformen og hele det ydre „Apparat“ lokkede dem. Den Type Dreng vil som oftest hurtigt blive kede af Spejderlivet, naar de opdager, at det ikke er den ydre Skæl, det kommer an paa. Andre er gaaet ind, fordi de drømte om at leve et „Indianerliv“ og komme ud for Eventyr. De Dreng vil maaske blive udmærkede Spejdere, og de vil, hvis de er kommet i en god Trop, kunne faa en Del af deres Drømme opfyldt. Atter andre er blevet Spejdere, blot fordi en Kammerat var det. De vil forhaabentlig finde et godt Kammeratskab i Troppen og Patruljen og vil ikke blive skuffet. Og mange andre Ting kan tænkes som Grund for Drengene til at blive Spejdere. Men de aller færreste unge Spejdere er straks klar over, hvad Korpset kræver af dem.

Det er ikke nødvendigt at citere Spejderloven her. Den kendes af alle Spejdere. Men det er ikke Loven i og for sig, som skaber Spejderen. Vor Lov er heller ikke et Skræmmebillede. Det hedder ikke: „Du skal“ eller: „Du maa ikke“. En Spejder lover kun at ville gøre sit bedste for o. s. v. Dette er netop Sagens Kerne. Det er Viljen og kun den, det kommer an paa. Man kan egentlig sige, at Spejdersagen er en Viljesag. Det gør den paa ingen Maade ringere — tværtimod. Et af de største Maal, et Menneske kan sætte sig, er at træne sin Vilje til at gøre det rette.

Det er f. Eks. en Viljesag at tale Sandhed. Jeg tror, at alle har haft deres Vanskeligheder paa dette Punkt. Men naar Vanskelighederne er overvundet, vil man siden undre sig over, at man en Gang kunde nedværdige sig til at lyve. Mange har en svag Vilje, og de er handicappede. Men saa meget haardere maa de træne. Gang paa Gang vil det gaa galt for dem; men aldrig maa de give op. En klog Mand har en Gang sagt, at det ikke er Evner og Færdighed, der er afgørende, men kun Viljen.

En stærk Vilje giver en stærk Karakter. Og det er Mænd med stærk Karakter, der klarer sig i denne Verden.

Derfor kræver Korpset af sine Spejdere, at de maaltidst træner deres Vilje.

Er I Fiskere?

Mange Spejdere dyrker den spændende Sport, som hedder Fiskeri. Men véd I, at der er Fredningsbestemmelser i Fiskeriloven? Desværre er der mange Fiskere, der ikke véd det. Og det gaar ud over Fiskebestanden.

Fredningstiderne er følgende:

Laks, Havørred, Spørred og Bækørred 1. Nov.—31. Decbr.

Gedde, Aborre og Stalling 1. April—30. April.
Sandart 1. Maj—31. Maj.

Helt og Snæbel 15. Nov.—14. Decbr.

Lysbilleder.

Korpset har ladet fremstille en Del udmærkede Lysbilleder, som egner sig særligt til Agitation. Listen ser saaledes ud:

Lejrserie I	50 Stk.
Lejrserie II	50 "
Vandrelejre	50 "
Agitationsserie	50 "
Jamboreen 1920	30 "
Jamboreen 1924	50 "
Jamboreen 1929	40 "
Tyske Jugendherberger	58 "
Tysklandstur	64 "
Ulvebilleder	34 "
Tropslokaler og Tropsbuse ...	35 "
Diverse Korpshistoriske	45 "
Graveshovedlejren 1928	25 "
Stockholmslejren 1927	17 "
Bornholmsbilleder	13 "
Spespejdere	6 "

Alle nærmere Oplysninger kan iøvrigt faas hos Tropsfører Mogens Cold, St. Thomas Allé 3, København V., hos hvem Serierne ogsaa bestilles.

Spejdervagabond.

En ung Mand, Mate Simunovich, der udgiver sig for jugoslavisk Spejder, rejser Jorden rundt. Han er ikke Spejder, og der maa ikke ydes ham nogen Hjælp.

Paa Udkig i Naturen

50 Hugorme myrdet paa én Dag!

Skoven er køn nu. Maaske aller kønnest med den begyndende Farveforandring fra grønt til brunt, gult, broncefarvet eller rødt og med de smukke Bær langs Hegnene og med Skovbunden myldrende af Svampe i alle Farver. For hver Dag, der gaar, er der Forandringer at notere, og den, der, som jeg, er saa heldig at kunne bevæge sig herude i Skovene den hele Dag igennem, har Lejlighed til mange Glæder, — naar han vel at mærke er indstillet derpaa!

For Tiden be-
staar mit Arbej-
de i at give en
Beskrivelse af
Skovene oppe
omkring Hel-
singør og Horn-
bæk, og da jeg
skal naa et
stort Areal,
gælder det om
at komme hur-
tigt frem. Jeg
vælger ofte at
tage mine gam-
le Spejdebuk-
ser paa og et
Par lette Sko.
For et Par Dage
siden kom jeg
saaledes klædt
ned gennem en
tæt Birkelav-
ning, som jeg
skulde gøre
nogle Notater
om. Jeg stop-
pede op ved en
Grøft, over hvilken der laa et Par gamle Bjælker,
der tidligere havde baaret en lille Bro. Medens
jeg stod og skrev, hørte jeg en puslende Lyd ved
min Fod, og næppe en Alen foran mig saa jeg
en brun Klynge af Hugorme, der laa rullet
sammen mellem hverandre! Det gav et lille Ryk
i mig. Jeg trak mig uvilkkaarligt et Skridt tilbage
og stod nu og iagttog Hugormene, medens jeg
samtidig forsikrede mig om, at der ikke var flere
Dyr i Nærheden af mine smaa, lette Sko. Jeg
havde ingen Vaaben, ikke en Gang en Stok eller
en Sten, for ellers kunde jeg godt have tænkt
mig at give mig i Lag med Hugormene, som jeg

alle Dage har søgt at rydde af Vejen, naar de har
krydset min Vej. Jeg saa, hvorledes Klyngen op-
løstes og Hugormene en for en lod sig dumpe ned
i Grøften for at forsvinde under noget Mos og
Græs i Bunden. Det var ualmindelig trægt, de
bevægede sig, og de forekom mig særlig korte og
tykke. Jeg talte fem, men der kan muligvis være
forsvundet et Par Stykker, inden jeg fik Øje paa
dem. Kort Tid efter traf jeg mine Medhjælpere,
„Aspiranterne“, og fortalte dem, hvad jeg havde

set, og forkla-
rede nøje, hvor
det var, og halvt
spøgefuldt til-
føjede jeg, at
de skulde bringe
mig dem døde
eller levende.
Efter et Kvar-
ters Forløb kom
„Aspiranterne“
tilbage, og til
min store For-
bavselse med-
bragte de fire
levende Hugor-
me, som de havde
faaet Fingre
i netop paa den
samme gamle
Brobjælke,
hvorpaa jeg
kort forinden
havde set dem.

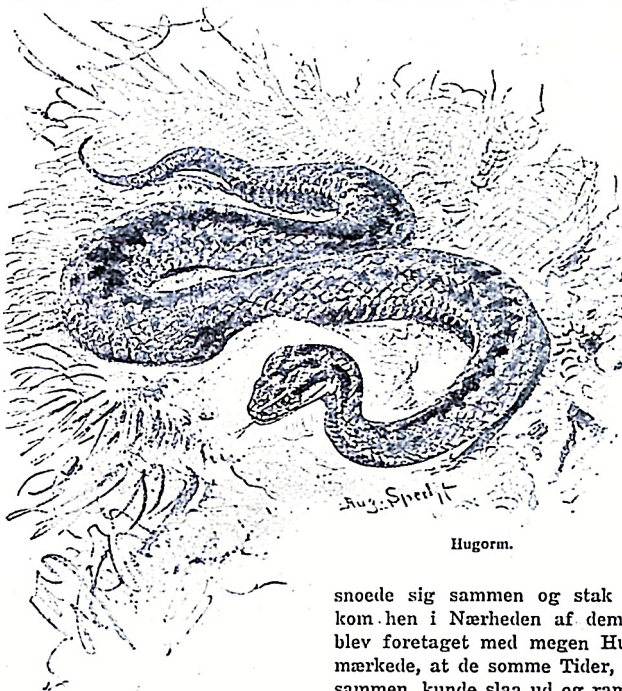
— De hvædede,

snoede sig sammen og stak efter alt, hvad vi
kom hen i Nærheden af dem. Selve „Udfaldet“
blev foretaget med megen Hurtighed, og vi be-
mærkede, at de somme Tider, naar de laa snoede
sammen, kunde slaa ud og ramme Genstande, der
blev holdt baade 20 og 30 cm fra dem.

Vi slog dem selvfølgelig hurtigt ihjel, og efter
at have skaaret Hovederne fra og anbragt dem i
en nærliggende Myretue til Skelettering, spræt-
tede vi Maverne op paa dem alle fire. I den første
var der 10 Unger, i de næste to 11 i hver og i
den sidste 14. Ungerne var 16—15 cm lange og
gjorde nogle smaa Bevægelser. De var slimede
og mindede mest om ganske smaa Aal.

Dagens Høst var altsaa 50 Hug-
orme store og smaa!

Medens vi taler om Hugorme, lad mig saa
minde Jer om, at det er farligt at suge

Hugorm.

et Hugormebid ud, idet Giften let gaar ind i selv det mindste Saar i Mundhulen. Røde Kors' Anvisning i Tilfælde af Hugormebid er følgende: 1) Stands Giftens videre Indtrængen ved

Omsnøring tæt ovenfor Saaret. 2) Klip eller skær Saaret op og klem det saa kraftigt, at det kommer til at bløde. 3) Dryp et Par Draaber Salmiakspiritus i Saaret eller brænd det ud med en gløende Cigar eller lignende. 4) Anlæg en Lapisforbinding. 5) Giv Patienten Spiritus at drikke (Cognac, Brændevin).

— Hugorme og Snoge kan ligne hinanden noget, men Snogen er meget slankere og kan blive meget længere. Det bedste Kendetegn paa Snogen er dog de to hvidlige eller gule, halvmåneformede Pletter paa Nakken. Hug-

ormen er, som sagt, meget kort og plump, dens Hoved er fladt, og saa har den et mørkt Zigzagbaand ned langs Ryggen. Men NB! der findes sorte Hugorme, eller i alt Fald uden tydeligt Zigzagbaand. Men lyse Pletter paa Nakken, som Snogen har, findes ikke hos Hugormene.

Staalormen ligner hverken Snogen eller Hugormen. Den er en Snogeggle, og den har faaet Navn af sin glatte og glinsende Skælklædning. Dens lille Hoved, der gaar i et med Kroppen, er paa Oversiden dækket af Plader. Staalormen bliver sjældent mere end 40 cm lang, og den er et temmelig langsomt og

ganske ufarligt Dyr. Den holder til i Krat og ved Gærder, hvor den udelukkende lever af smaa Dyr, navnlig Snegle og Regnorme.

Selv om de færreste af Jer har set en Staalorm, er den dog ret almindelig i Danmark. Naar man saa sjældent ser den, skyldes det, at den fører en skjult og gravende Tilværelse. Hvis Staalormen bliver forfulgt, taber den Halen.

Sidste Opgave.

Det har voldt en Del Vanskelighed at få fat i det Grævlingspor, og skønt jeg foran mig paa mit Skrivebord har en hel lille Samling, saa burde der være mange flere. — Jeg har imidlertid faaet en Del Breve, der viser, at mange er gaaet i Gang med Opgaven — har fundet gode Grave — men ikke egnede

Spor. En Del Spejdere klager over, at Tiden er for kort og vil gerne have en Chance til. Vi udsætter derfor Tiden for sidste Indsendelse til den

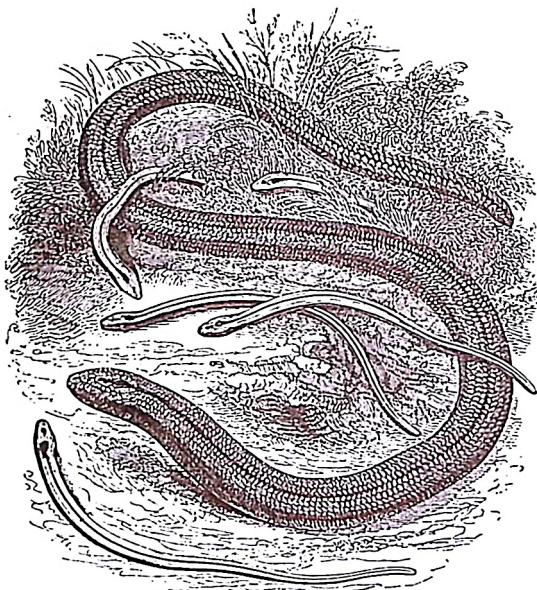
15. Oktober. Og lige en Ting til. Send mig ikke et stort Stykke afskaaret Lærkebark, men kun en lille Bid, der let pirkas af med en Kniv.

Ny Opgave.

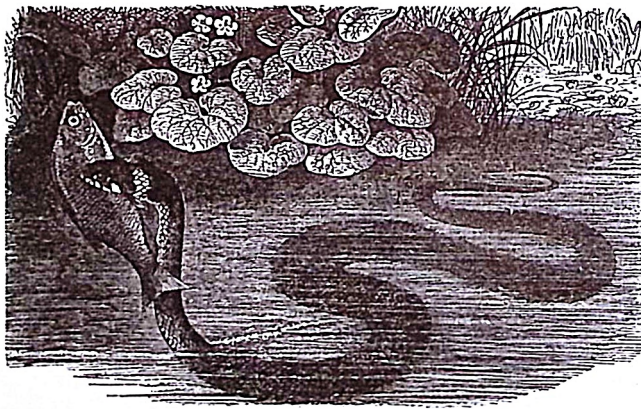
Inden den 15. November indsendes til mig, Adr. Det danske Spejderkorps, Studiestræde 30:

- 1) En Anemonejordstængel,
- 2) 3 „Raavildtbønner“,
- 3) En Skitse af Rødgrankvist og en Ædelgrankvist.

Jens Hvass.

Staalorm med Unger.

Snog paa Fiskefangst.

Fra det højeste Nord.

Der tales i denne Tid saa meget om Grønland, at det sikkert vil interessere danske Spejdere at læse nedenstaaende i sig selv udmærkede Beretning, som en tidligere K. F. U. M.-Tropsfører, Læge i Thule Mogens Holm har skrevet i „Meddelelser om den grønlandske Kirkesag“. Fotografierne er taget af Ing. cand. polyt. Poul Hirth, Kutdligsat Kulbrud paa Disko-Øen.

THOMAS' Søn var kommet slemt til Skade, idet han paa sin Fødselsdag var i Færd med at trække sin Kajak paa Land; i samme Øjeblik faldt hans Riffel af, affyredes, og Skuddet gik tværs igennem ham og ud ved Høften paa den modsatte Side.

Jeg besluttede at tage ned til ham; han bor ved Iväganek (Kap York), men en kraftig Storm, der umuliggjorde Turen over Indlandsisen, forsinkede os, saa vi først kom afsted ind i Oktober.

Til Slæderejsen fik jeg pakket det meste af mit Kluns i en Masse Tøjposer af forskellig Størrelse; tillige medførte jeg to Kikksdaaser, dels med Forbindsstof o. l., dels med Tobak til at give bort.

Vi var ialt en halv Snes Slæder, der skulde Syd paa, og gamle Moses og hans uadskillige Kone, Maria, fulgte os paa Vej. Paa en af Spørne gjorde vi Holdt, kogte Kaffe, og Moses trakterede med frossen Lever, imens Maria gav sig til at stange Laks. Hun gik et godt Stykke bort fra Slæderne, huggede Hul i Isen med en Hakke, hentede en „Lyster“ (forarbejdet af Ræveribben og gamle Søm) og bevægede et lille Stykke Spæk op og ned i Vandet for at lokke Laksene til; — men saalænge vi var der, fik hun ikke Bid.

Vi kørte saa over meget stenet og snebart Land; særlig vanskelig blev Kørslen paa tværs af udtørrede Elvlejer. Efter tre Timers Kørsel naaede vi Indlandsisen paa et Sted, hvor den

skraaner meget jævnt. Noget af Godset blev ladet om paa en Slæde, som siden en Tur med Knud Rasmussen havde været efterladt her, og en Slæde, der var i daarlig Stand, blev efterladt.

De andre Slæder havde forladt os, og jeg og Inokitsorujuk kørte langt bagved Kälalpaluks Slæde, men vi anede, hvor han var, ved at han tændte en Tændstik som Signal. Iøvrigt fandt vi Slædesporene ved Hjælp af en Lommelygte.

Den følgende Dag stod i Indlandsisens Tegn. Vi kravlede ud af Teltet ved 7—8 Tiden og startede efter en Kop Kaffe. Vi kom efterhaanden i temmelig rigelig Sne og gjorde ved Middagstid Holdt ved en mindre Nunataq. Saa ankom de øvrige Slæder, og vi lavede Kaffe i Fællesskab.

Slædemederne fik en ekstra Omgang; det foregik paa den Maade, at Medejernet tåredes, efter at Slæderne var væltet om-

kring, hvorpaa man tog en Klump Sne i Munden og, efterhaanden som Sneen smeltede, spyttede Vædsken ud paa en haaret Vante. Umiddelbart efter blev Jernet gnedet med den, saa der kom en ganske fin Hinde af Is, idet Vandet ved Berøring med det langt under Nul afkølede Jern øjeblikkelig frøs.

Derefter gik vi paa Sælfangst. Vi kørte ind ad Fjorden over den helt glatte og kun let snedækkede Is. Inde i Fjorden „vrinlede“ det med Sæler i Aandehullerne! Efter et Par forgæves Forsøg paa at skyde nogle paa Afstand (mens de stak

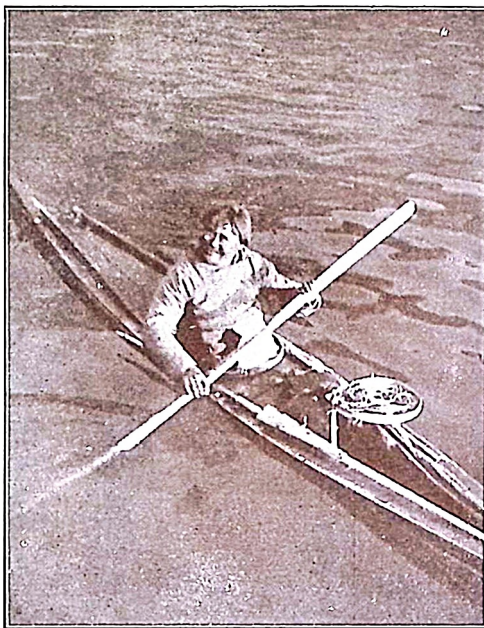

En sød, men ikke særlig renlig Pige fra Bopladsen Kehutak paa Umanakfjorden; men hun har ogsaa ca. 2 Mål til den nærmeste Butik med Sæbe.

Hovedet op af Hullet), etableredes den rigtige Aandehulsfangst: Fangeren stiller sig op ved Hullet, udstyret med Riffel samt en kort Harpun + Rem. Han venter taalmodigt, indtil en Sæl finder paa at stikke Hovedet op for at aande netop gennem det Hul, og i samme Nu skyder han, og inden Sælen naar at forsvinde, jages Harpunen i Dyret; Harpunspidsen knækker inde under Sælens Hud, og da Spidsen er fastgjort i Remmen, kan Fangeren hindre, at Sælen synker til Bunds, og kan faa den halet op, naar han har faaet Aandehullet hugget større med Harpunskaftet.

Det lykkedes paa denne Maade at faa ialt 5 Sæler. Efter Hjemkomsten blev Sælerne flaaet i Mørke, medens Solen skinnede under Fangsten. Imens opførte Hundene et infernalsk Hylekor, og da der tilmed var et kraftigt Ekko paa Stedet, lød det ikke godt. Først da Rationerne var uddelt, blev der stille, og da der derefter stod Sælkød til Menneskefoder over Primus'en, var alt lutter Idyl.

Den følgende Dag blev særdeles indholdsrig. Som saa ofte før gik det helt anderledes, end vi havde tænkt os, men det er netop noget af det interessante paa disse

Fanger fra Bopladsen Agpat paa Umanakfjorden.

et Sted saa vi Slædespor, hvor der var rejst en lille Varde af Sne med et Piskeskaf i Toppen. Paa dette Sted kørte vi ganske rigtigt hen over en stor Revne, og da den sidste Slæde kørte over, forsvandt syv af Hundene i Dybet. De blev dog

alle bjerget op i bedste Velgaaende ved at to Mænd liggende paa Slæden, der var kørt som Bro hen over Revnen, halede i Skaglerne.

Efter den temmelig bratte Nedstigning skulde vi køre nogle Timer paa Havis.

Den var langt fra plan, idet den bestod af sammenfrosne

Landet bag Holstenborg. Her fandtes tidligere Mængder af Rensdyr, men nu kommer Renerne aldrig mere.

Flager, der ved Sammenstødsstedet dannede en ret høj Vold. Det var spændende, men ikke ganske behageligt, med en stadig Dumpen ned fra disse Volde, alt imens Hundene trak i flyvende Fart.

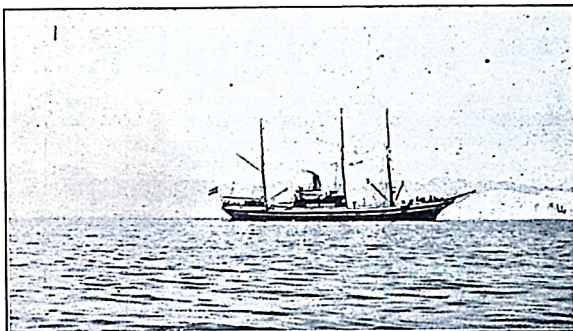
Da det var blevet mørkt, og vi nærmede os Øen, som var det foreløbige Maal, blev det Snetykning, saa vi knap kunde se vor egen Slæde. Pludselig øjnede vi et Blus forude, — og saa kom der Fart i Hundene. Vi blev højtideligt modtaget af en gammel Grønlænder, Puarlørssuaq, med en fremstrakt Næve og en Tørve-Spækfakkel.

Næste Dag naaede vi Bopladsen Qeqertaq, som viste sig at bestaa af 5 Huse, der husede 23 Mennesker i alle Aldre, — og det var dejligt at komme til Ro paa en Siddebriks efter at have faaet vasket Ansigtet. Og det var helt mærkeligt at møde Smørrebrød og Spødsuppe igen.

Til Gudstjenesten Dagen efter mødte omtrent alle, og alle undtagen vi i fine, hvide, nyvaskede Anorakker og med fint vaskede Ansigter og Hænder. De er ikke ret bange for Vand heroppe, og jeg har nu set adskillige Eskimoer vaske sig. En af dem barberede sig endda og tilraadede mig at gøre det samme, hvad jeg dog ikke kunde følge ham i. Kamme er heller ikke ukendte Begreber. Folkene piller altid omhyggelig Lusene af hinanden, og jeg vil med det samme fastslaa, at jeg ikke har set nogen spise dem.

Senere paa Dagen kom nogle tilbage efter en Tur, og de medførte en frossen Sæl fyldt med Spkonger. Det var mit første Møde med de saakaldte spæksyltede, raadne Spkonger. Det var Qiajuk, der havde samlet og forarbejdet dem, og særlige Delikatesse, den havde ret længe staaet paa min Spisesedels Ekspektanceliste.

Den tilberedes paa følgende Maade: Man „tager“ en Sæl og fanger — med Ketcher —

S/S „Hans Egede“ for hjemgaende paa sin 100. Grønlandsrejse efter at have anløbet Kuldligssat Kulbrud paa Disko-Øen.

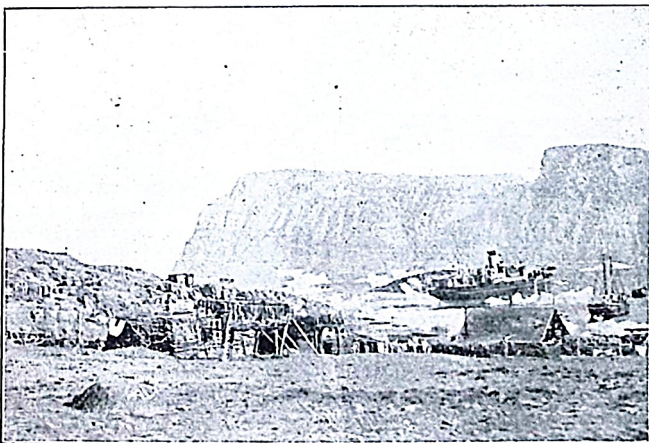
ca. 1000 Spkonger (hver Fugl er paa Størrelse med en Solsort). Sælskindet og Spæklaget flaaes samlet af, og ind heri puttes alle Fuglene med Fjer og det hele. For at hjælpe paa Pladsforholdene stamper man dem fast ved at træde paa dem, og derefter sys Skindet sammen som en Kæmperullepløse. Dette sker om Sommeren; saa faar det hele Lov til at ligge og „gære“, senere fryser det til en fast Klump og hentes en Gang i Vinterens Løb.

Da vi strømmede til Puarlørssuaqs Hus efter Indbydelse til at spise spæksyltede Spkonger, kunde det allerede paa Afstand mærkes, hvad der skulde serveres. Det Syn, der mødte os indenfor Døren, maatte i Sandhed kunne inspirere en Tegner eller Maler. Midt paa Gulvet, omgivet af ca. 15 gnævende, veltfredse Mennesker, laa Sælen med den ene Trediedel afskaaret. Gulvet flød med Fjer, Fuglehoveder og -fodder, mens Skind og afgnave-

vede Ben pønt blev lagt i dertil beregnede Bakker og Blikdaaser, der desuden tjente som Spytebakker.

Efter at være blevet anbragt spiste jeg to Fugle. De smagte som en Slags ældre Ost, men Smagen og Duften kan iøvrigt ikke beskrives, den

(Forts. Side 21)

M/S „Disko“ i Umanaks Havn. I Forgrunden tilvenstre et Grønlænderhus med Tørve og Stenmur. Saadanne Huse er endnu almindelige i de nordligste Kolonier. Afstanden til Øen i Baggrunden er ca. 2 Mil.

EN INDIANERDRENGS LIV

Den gamle Høvding Long Lance fortæller selv om sin Barndom.

(Fortsat fra forrige Nummer.)

JEG husker tydeligt min første Morgendukkert i en tilfrossen Flod. Jeg var vel en 5 Aar dengang. En kold Morgen kom min store Broder hen til mig, medens jeg laa og sov. Han trak mig ud af Sengen og styrtede med mig under Armen ned imod Floden. Jeg hylede og skreg og sparke-
de og prøvede paa at komme fri. Det var meget koldt, og jeg kunde ikke forstaa, hvad han vilde med mig. Jeg var ikke længe om at opdage det. Da han naaede Bredden, sparkede han Hul i Isdækket og smed mig i; Chok'et havde nær taget Vejret helt fra mig. Da han fik mig trukket i Land igen, løb han tilbage med mig, som om ingenting var sket og uden at tage Hensyn til, at jeg slog løs paa ham.

Da jeg igen var kommet ind i det varme Telt, spurgte jeg ham, hvorfor han havde gjort det, og han svarede da, at det var efter min Faders Ordre. Min Fader sagde til mig:

„Fra nu af skal du selv gøre det hver Morgen, — med mindre du vil være en Pige; saa skal vi give dig Skørt paa.“ Jeg forsikrede, at jeg ikke havde Lyst til at blive en Pige, og han svarede: „Godt! Saa vil vi gøre en Kriger af dig.“ — (Det varede forøvrigt ikke længe, før jeg kom til at holde af mit Morgenbad). Men da jeg skulde gaa ud af min Faders Telt, sagde han, at hvis jeg vilde hævne mig paa min Broder, saa skulde jeg gaa ind i hans Telt en Morgen, før Solen stod op — min Fader skulde nok vække mig —, og saa skulde jeg trække Tæppet til Side over

hans Bryst og lægge en Isblok paa det bare Skind. Det vilde være en god Hævn.

Jeg gjorde, som han havde foreslaaet, og min Broder vaagnede med et Hyl, som forskrækkede hele Lejren. Han havde fat i mig, før jeg kunde komme ud af Teltet, og jeg skal aldrig glemme den Omgang, han gav mig. — Min Fader morede sig stort, da jeg fortalte ham, hvordan det var gaaet.

„Det er godt min Søn, nu véd du, hvad det er at blive riset om Morgenen, og for Fremtiden vil du blive riset hver Morgen. Paa den Maade bliver du ikke en Pige, men en Kriger.“

Det kunde næsten se ud til det.

Da jeg var omkring ved 6 Aar gammel, kunde jeg begynde at være med i de ældre Drenges Leg. Jeg husker en morsom Leg, vi havde, hvor vi brændte hinanden for at se, hvem der kunde staa for mest Smerte. Det var, naar det var koldt,

og vi ikke kunde lege ude. Vi tog nogle tørre Fyrrenaale og anbragte dem paa Bagsiden af Haanden for at se, hvem der kunde holde ud til at lade dem brænde helt til Aske. Naar Hænderne saa var brændt helt blodige, trak vi de smaa Bukskindsskørter op og lod de andre anbringe Naalene paa Laarene, hvor de saa fik Lov til at brænde. Hvis der var nogen, som ikke kunde holde ud, saa lo vi ham ud og sagde, at han aldrig blev nogen Kriger. Lejlighedsvis tog vi de Bennaale, som vore Mødre brugte til at sy med, og kradsede hinanden paa Benene, til de blødte, og saa vaskede vi Rifterne ud med koldt Vand for at faa det onde Blod ud og derved sikre os mod

Jeg hylede og skreg.

Sygdom og Træthed under Sommerens voldsomme Lege.

Vor moralske Opdragelse var helt i Mødrenes Hænder. De lærte os om Indianernes store Aand, og de fortalte, at naar vi blev ældre, vilde den Store Aand vælge nogle andre gode Aander til at være vore Førere og sørge for os. Disse vilde give os vor „Medicin“-Amulet, vor Medicinsang og Dødssang; den første skulde synges, naar vi var i Fare, og den sidste naar vi skulde dø.

Vi havde ingen Bibel, som de hvide Drenge har, og vore Mødre lærte os at leve rigtigt ved at fortælle os Legender om, hvordan de gode Ting blev til. Vi havde Legender for alt — om hvordan vi skulde passe paa vore Fødder, og om den „store Skam“, som overgaar den, der lyver. Mange Vinteraftener sad vi i Teltet omkring vor Moder, som syede Klæder af Skind, medens vi hørte paa underlige Fortællinger om, hvordan man skulde leve.

Nogle kunde være humoristiske, som den, der lærte os at passe paa vore Fødder. Den fortæller om en Indianer, der blev forfulgt af Fjender men som pludselig sagtnede Farten. Medens han løb, bad han Benene om at skynde sig lidt mere, men de svarede, at det kunde han lade Hovedet om. Derfor satte Krigeren sig ned og fortalte Benene, at han vilde blive dræbt, hvis de ikke hjalp ham. Men Fødderne svarede, at han skulde henvende sig til Hovedet, for han kælede altid for det, medens han lod Benene skytte sig selv. (Det var Skik at gnide sig oven i Hovedet efter hvert Maaltid). — „Men,“ sagde Krigeren til sine Ben, „hvis jeg bliver dræbt, vil Fjenden ære min Skalp og passe paa den, medens I vil blive smidt omkring i Lejren, og Hundene vil gnavne paa jer.“

Herved blev Fødderne overbevist, og de styrtede af Sted med saadan en Fart, at han undgik Fjenden. Lige siden da var Historien blevet fortalt videre til de Unge, for at de skulde passe paa deres Ben og gnide dem og vaske dem, naar de var trætte.

Hver Indianer har en halv Snes Hunde i Lejren, og for at lære os Godhed mod dem, fortalte man os følgende: „Engang havde en Kriger forladt Hovedlejren for at gaa ud at jage. I hans Lejr var en Hund med et Kuld Hvalpe. Det var en grim, uldhaaret, lille Hund.

En Aften var den lille Moder gaaet ud for at faa noget at drikke. Den kom tilbage og gik rundt

mellem Hvalpene og snusede til dem, uden at lægge sig ned for at give dem Die. Den saa paa Manden og snusede igen. Pludselig sagde den, at den holdt af sine Smaa, fordi de var grimme, og den vilde ikke have, at de skulde komme noget ondt til. Medens den var nede ved Floden for at drikke, var der nogen, der havde sparket den. Det var en Flok fjendtlige Indianere.

„Hvis du siger os, hvad du véd, skal dine Hvalpe faa Lov til at leve; vi skal redde dem fra Fjenden,“ sagde Krigeren.

Hunden fortalte ham, hvor Fjenden laa i Lejr, og sagde, at de var skjult i en Trætykning i Nærheden. Krigeren skjulte saa Hunden med Hvalpene og hele Lejren i et Buskads og red efter

Hjælp fra Hovedlejren. Han naaede netop at komme tilbage med alle Krigerne, lige da Fjenden gik frem for at angribe. Han slog Fjenden fuldstændigt, og siden da har Indianerne været gode mod deres Dyr.“

Vi havde en Mængde af den Slags Legender, og jo bedre vi levede i Overensstemmelse med dem, des mere agtede blev vi i Stammen.

Vore Mødre tilbragte en stor Del af Vinteren med at lave Klæder af Skind, medens vore Fædre gik paa Jagt og bragte Skind med hjem. Hver Aften styrtede vi Drenge hen til Fader for at se, hvad han havde nedlagt den Dag. Vi haabede paa, at han havde fanget en Loskilling eller en Præriehundehvalp, som vi kunde lege med en Tid og saa slippe løs. — De Dyr, som almindeligvis blev nedlagt, var Moskusrotter, Oddere, Hjorte, Præriehunde, Losse og sorte og graa Ulve.

Vore Mødre tog saa Skindene og gemte dem Natten over i Asken for at løgne Haarene. Derefter gned de dem med Bøffelhjerne eller raadt Træ for at præparere dem, saa de kunde bruges til Klæder. Naar Haarene var taget af Skindene, og disse var blevet helt bløde og tørre, gned de dem efter med glatte, runde Ben og blegede dem smukt hvide med en hvid kalkagtig Sten. Saa gjorde de Farverne i Orden, og med farvede Pindsvinepigge, som de arbejdede ind i Skindene, lavede de smukke Mønstre.

De eneste naturlige Farver, vi havde, var rød, gul, sort, hvid og blaa. Vi fandt aldrig noget grønt, brunt eller lyserødt. Vi fik vore Farver fra Okkerlejerne, som hovedsagelig findes ved Foden af Klipperne, og fra Jernmalmen i Jorden.

(Fortælltes Side 21.)

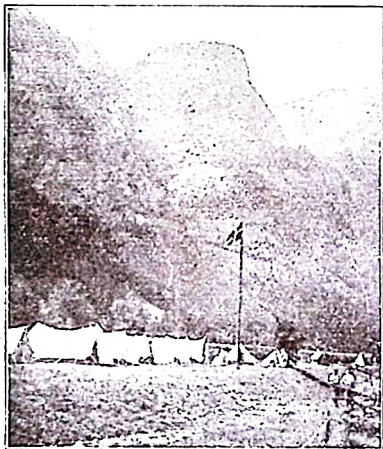

En Hovdingesøn.

Roverstævnet i Schweiz.

Paa Verdens pragtfuldeste Lejrplads mellem høje Bjerger mødtes Roverne til Verdensstævne i August. Det var ved Kandersteg i Schweiz paa den Lejrgrund ved den internationale Spejder-Alpehytte, som er skænket Bevægelsen af den

Den danske Lejr.

nylig afdøde Præsident for de amerikanske Spejdere Mortimer L. Schiff.

Hvem var med.

2500 Rovere var kommet fra over en Snes Lande; men Hovedparten — ca. 1400 — var fra det engelske Imperium under Ledelse af Jambo-ree-Lejrchefen fra Arrowe Park, Godfrey-Faussett. De skandinaviske Lande var repræsenteret med Hold paa 20—30 Spejdere — paa det danske Hold var vi 27, — og der var ret store Hold fra Frankrig, Czeko-Slovakiet, Polen, Letland, Belgien, Ungarn, Østrig og Rumænien, medens en Mængde Lande var svagere repræsenteret.

Hvordan Lejren laa.

Lige ved den 15 km lange Lötschbergtunnels Udløb ligger „The International Scout Chalet“ (som indtil nu er blevet altfor lidt benyttet af danske Spejdere!) og omkring denne laa Lejrpladserne.

Programmet.

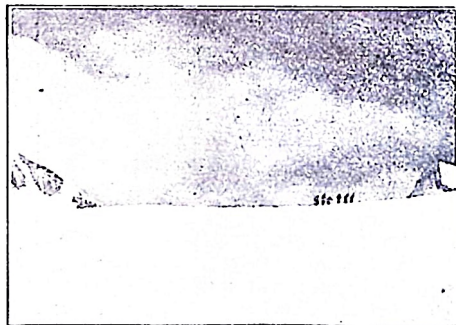
De tre første Dage blev benyttet til Konferencer om Formiddagen og Fritid til at lære hinanden at kende om Eftermiddagen. Saa kom Søndagen med Gudstjeneste og Parade for B.-P. (i

det traditionelle „Bademestervej“ og derefter 4 Dage med Udflugter. Disse Udflugter var hver for sig storslaaede Oplevelser af det schweiziske Alpeland. Blausee (den vidunderlige og mærkelige, blaa Sø, dannet 400 Aar f. Kr. med Bund af en Kalkjordart og Vandplanter, der giver Farven, forstenede Træstammer og Masser af Foreller). Niesen (med Trækbane til 2400 m Højde og Udsigt over Thuner og Brienzer-Søerne, Jungfrau, Mönch og de andre berømte Tinder, Interlaken o. s. v.). Lötschentahl og Gemmipasset (hvor vi Danske imponerede Schweizerne ved at gaa Turen paa tre i Stedet for de normale halvfemte Time, og hvorfra der var Udsigt til de sydlige Bjerger, blandt andet det berømte Matterhorn).

Verdensspejderchefen i fin Form.

Baden-Powell var blandt os, spændstig og ungdommelig. Naar han talte, var det med en Begejstring og ungdommelig Ildhu, der fik én til forbløffet at spørge sig selv, om vor elskede Chef virkelig var 74 Aar gammel. Ved det sidste Lejrbal sprang han op og holdt en inspireret og inspirerende Tale, der holdt os alle i Aande i en halv Time, og som endte nogenlunde saaledes:

„Naar vi færdes i denne storslaaede Natur, kan det ikke være andet, end at vore Tanker maa gaa

Danske Spejdere paa Jungfrau Joch Plateauet i optrækkende Snesorm.

til ham, som er Skaberen af dette storslaaede, der gør Mennesker saa smaa. Kan i andet, end naar I kommer alene, hjælpe Jeres Knæ for den almægtige Gud og bede ham hjælpe Jer til at leve efter Jeres Ideal og i Arbejde for at fremme hans Aand af Fred og Broderskab!”

Deltager.

Giv aldrig op.

Jeg saa en Gang nogle Ulveunger, som løb Væddeløb. En af dem kom snart bagefter, og Afstanden mellem ham og de andre blev større og større, men han blev ved. Længe efter, at Kammeraterne var passeret Maallinien, kom han pustende og stønnende, men han kom, — og han blev modtaget med flere Hurraraab end han, der vandt Løbet. Hvorfor, tror I? Fordi han ikke gav op. Skønt han vidste, at han ikke kunde vinde, blev han dog ved med at løbe, — og det begejstrede Tilskuerne. En Dreng med en saadan Energi vil en Dag vinde. Han havde den rigtige „Aand“, den, som alle Ulve skal have.

Det er altid trist at se en Dreng opgive noget, naar han møder Vanskeligheder. Jeg tænker nu ikke saa meget paa Væddeløb og den Slags, for der er jo ogsaa Drenge, som ikke kan taale at løbe for meget eller for stærkt. Men derimod passer det, naar der er Tale om at tage Stjerneprøverne eller lære at sjippe eller slaa en Kuldbytte. Nogle Drenge kan ikke sjippe, fordi de er for tykke. Godt, bliv tyndere og prøv igen, eller hvis du er klodset, — faa saa nogen til at øve sig sammen med dig. Bliv ved, til du kan det. Der er ogsaa nogen, som er ængstelige f. Eks. for at slaa Kuldbøtter. Prøv igen, lige til du ikke er bange længere. Men opgiv aldrig. Alle vil raabe Hurra for dig, naar du naar dit Maal, netop fordi du har overvundet store Vanskeligheder. Vi kan ikke allesammen blive Nummer eet, — men vi kan alle gøre vort bedste.

Ugle.

En god Ulvetur.

En Dag i Sommer stillede 5. Odense Ulveflok med godt Humør, som vi jo altid har, naar vi er sammen. Da vi kom ud i Skoven, fik vi Grundlaget for en Øvelse, der foregik i Canada i de store Skove. Nogle Indianere havde stjålet nogle Bøsser, som de kalder „Ildrør“, da de ikke véd andet, end der kommer Ild ud af dem. In dianerne var nu paa Vej med Ildrørne, og de

lagde under Vejs Meldinger og Spor til deres Folk, som fulgte bagefter.

Det gjaldt nu for os at finde Indianernes Spor og opsnappe Meldingerne. Vi gik ud bandevis for at finde Sporene, der bestod af gul Okker og grøn Uldtraad. Indrømmes maa det, at Øvelsen var svær, da det meste af Okkeret var blevet skyllet bort af Regnen, men endelig fandt vi den første Melding, hvori der stod: „Følg vort Spor til den oprevne Trærød i „Maanedalen“. Vogt jer for Blegansigterne!“

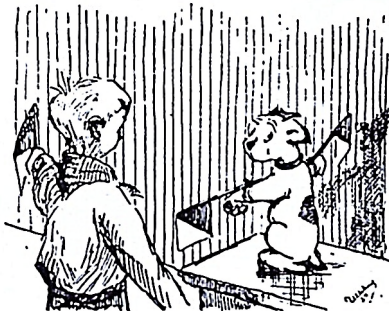
Det var vældig flotte Meldinger: Skindklude med Bogstaver, der var skrevet med Blæk. Vi var jo lidt længe om at komme til „Maanedalen“ ved den oprevne Trærød, da vi ikke brugte vore Øjne saa godt, som vi burde. Da vi langt om længe kom til Maanedalen, fandt vi den oprevne Trærød, hvorpaa der stod: „Ved næste Nymaane vil vi forsøge at gaa over den gule Flod. Følg stadigt vort Spor til Meldingen i Hulningen.“

Da vi var kommet over den gule Flod, fulgte vi Sporene og kom til Stedet, hvor Ildrørne laa, og saa var Legen færdig.

Efter Øvelsen spiste vi Frokost og trænede til Atletmærket.

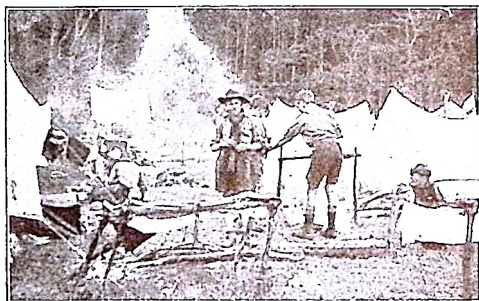
Hilsen til alle Ulve fra

Chr. Wegge Maar,
5. Odense Ulveflok.

Det er svært at signallere.

Af Sommerens Billedbog.

Gjængerne i Kulla Lejren.

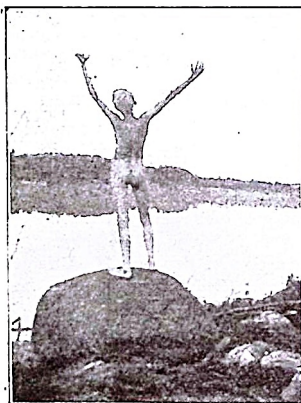
Frokost ved Hørsholm. (Fr. Lerche fot.)

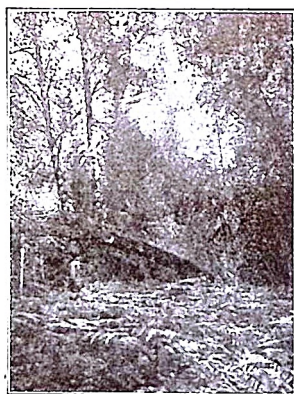
3. Odense Trop's Patrulje i Arbejde under „Fyens Lobet“.

Storedam. (Fr. Lerche fot.)

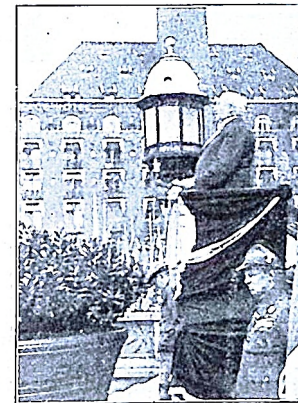
Solglæde. (T. C. fot.)

Paa Woodcrafttur. (En væltet Birk hvis Stægrene er bleuet til smukke slanke Stammer.) (A. C. fot.)

Blokhuset paa Hls (T. C. fot.)

Korpsraadets Formand Viceskoleinspektør H.A. Soane taler til de svenske Spejdere foran Kobenhavns Raadhus d. 17. Jull. (Fr. Lerche fot.)

Tage Carstensen med Dagens Fangst (A. C. fot.)

Der bygges Dæmning (T. C. fot.)

2. Struer Trop paa Besøg hos den gamle Træskomand (Poul Østerlund fot.)

De svenske Spejdere foran Kobenhavns Raadhus den 17. Jull. (Fr. Lerche fot.)

Odense Aa forceres paa en „Flaade“ baaret oppe af 4 — fire — Vacuum Oll-Dunke. „Fyens-Lobet“

TO SPEJDERBEDRIFTER

En Dag i Sommerferien var den 18-aarige Søn af Dyrsløge Mikkelsen i Rødvig ude at bade, da han pludselig fik Krampe og gik til Bunds. Inde paa Stranden var der en Del Mennesker samlet, blandt andet Spejder Carl Willumsen (17 Aar) af Klintekongens Trop. Uden at betænke sig et Sekund, løb han fuldt paaklædt ud i Vandet og svømmede den temmelig lange Distance ud til Stedet, hvor Mikkelsen var gaaet ned. Det lykkedes Spejderen at faa den druknende bjerget ind til Land, hvor han efter nogen Tids Forløb, og efter at der var givet ham kunstigt Aandedræt, kom til sig selv. Carl Willumsen har reddet et Menneskeliv og kan være stolt deraf. Det har været en Glæde for Spejderkorpsen at tildele ham Bronzekorset for Livredning.

Carl Willumsen.

Nogle Smaadrenge løb en Dag i Sommer og legede ved Aaen i Rødekro By. En 4-Aars Dreng blev skubbet i Aaen af en Kammerat, og den ret stærke Strøm førte Barnet med sig. Den lille Dreng kunde naturligvis ikke svømme, men heldigvis kom i det samme Spejder Mathias Hansen, 1. Rødekro Trop, forbi, og øjeblikkelig sprang han ud i Aaen, hvor det lykkedes ham at faa fat paa den druknende, som paa det Tidspunkt havde været flere Gange under Vandet. Den lille Dreng vilde utvivlsomt være omkommet, hvis Mathias ikke havde været saa snarraadig. Mathias har baaret sig ad som en god Spejder. Korpsets Bestyrelse har tildelt ham Korpsets Bronzekors for Livredning.

Mathias Hansen.

Ove Holm.

Gentofte Kommunes Division.

20 Aar.

Lørdag Aften den 12. September ved 7—8 Tiden begyndte der at blive levende paa Vejene omkring Kolle-Kolle, det var Spejderne fra G. K. D., der havde sat hinanden Stævne ved Furespens Bred for at fejre de 20 Aar, der var forløbet siden det første Møde i 1911.

Efterhaanden som Troppene ankom, samledes man om Lejrbaalet, hvor de forskellige Hold hver gav sit Bidrag til Underholdningen. Da Klokken nærmede sig ti, tog Divisionschef Banner-Jensen Ordet, idet han mindedes Kammeratskabsaanden gennem Aarene og Divisionens Mænd. Herefter gik Troppene over til i de følgende Timer at optræde som Fjender overfor hverandre, idet hver repræsenterede en mægtig Indianerstamme, der i Nattens Mulm og Mørke vilde snige sig ind paa fjendtligt Territorium for at udspejde Fjenden og hans Bevægelser, derefter ødelægge hans Depoter og sprænge hans Broer i Luften og endelig i et mægtigt Slag at tilføj Fjenden et saadant Nederlag, at han ikke rejste sig mere.

Overalt i Hareskoven hørte man Natten igen Uglekrig og sære Fløjt, og ud paa Morgenstunden vidnede de skalpsmykkede Telte ogsaa om Nattens mange og „blodige“ Begivenheder.

Kl. 10 Søndag Formiddag samledes Stammerne

til en Kritik af Slagets Gang, hvilken Kritik det var lykkedes Staben at udarbejde, medens Solen havede sig over de i Wigwammerne sovende Krigere. Det viste sig, at det var den store Stamme fra Ordrup, der Natten igennem havde behersket Skovene, og under Hurra for de kommende Aar og det gode Kammeratskab drog hver Trop hjem til sit eget Territorium.

Selve Stiftelsesdagen d. 15. September samledes saa de gamle og de nuværende Førere i Charlottenlund Palmehave til en Førerfest, hvor vi havde den Glæde blandt os at se Stifteren af Divisionen, Oberstløjtnant Wenck, samt vore tidligere Divisionschefer Kammerjunker Wildenradt og Kommunalærer Bonnesen.

Fra nær og fjern var der indløbet Telegrammer, ligesom det ej heller manglede paa Taler og Sange, saa Klokken blev mange, før de sidste Rester af Bordet blev fjernet, og Dansen kunde tage sin Begyndelse.

Endelig bør det bemærkes, at da vi tog Afsked med hverandre, var det med det Løfte at staa sammen, saa at ogsaa vi kunde være med, naar en Dag de 25 Aar blev naaet.

B. H. Adstøfte.

Her er en Cacao, som giver Sundhed og Kræfter!

Den er fremstillet af
Cacaobønner fra Verdens
fineste Cacaoplantager.

Amerika er Cacaotræets Hjem-
lend. Længe før Columbus
foretog sin dristige Rejse over
Atlanterhavet, var dette Træ
højt skattet af Amerikas Urbe-
folkning.

Sagnet fortæller, at Cacaotræet var
en Gudernes Gave, og at det gav
Kundskab og Visdom til den, der
spiste af dets Frugter. Fernando
Cortez, Mexicos Erobrer, skrev i en
Rejsebeskrivelse fra 1519: Cacao-
bønnerne er saa højt skattede i hele
Mexico, at man anvender dem som
Mønt og betaler sine Indkøb med dem.
Nogle faa Draaber af denne kostelige
Drik er tilstrækkelig til at holde en

Mand spændstig under en hel Dags-
march."

Vor Tids Spejdere har sikkert ofte
gjort den samme Erfaring som Fer-
nando Cortez — og da især, hvis de
har haft *Stjerne Cacao* med paa Lejr-
turen. Thi denne Cacao besidder i
højeste Grad de af Fernando Cortez
omtalte stimulerende og styrkende
Egenskaber. *Stjerne Cacao* er fremstil-
let af Cacaobønner fra Verdens fineste
Cacaoplantager og udmærker sig ved en
sjælden fin Aroma og en fyldig Smag.
Og naar I forlanger *Stjerne Cacao* hos
Kobmanden, faar I ikke alene en ual-
mindelig velsmagende og nærende Ca-
cao, men tillige et dansk Produkt.
Thi *Stjerne Cacao* fremstilles af danske
Arbejdere paa en dansk Fabrik, nem-
lig Galle & Jessen's store Chocolade-
fabrik paa Lyngbyvej i København.

Til en Kop Cacao
medgaar for kun 2
Øre *Stjerne Cacao*

50 Øre
1/4 kg

GRATIS

En lille Gave til Jeres Moder.

Galle & Jessen har udgivet en ud-
mærket Kogebog med et Forord af
Fru Carla Meyer og 50 Opskrifter
paa de lækreste Desserten og Kager.
Skriv efter den paa nedenstaaende
Kupon. Jeres Moder vil blive glad for
den — og I vil blive glade for de
dejlige Desserten og Kager, den vil
give hende Ideen til.

A/S GALLE & JESSEN
Lyngbyvej, København

De bedes portofrit sende mig Deres
Kogebog, med Forord af
Fru Carla Meyer.

NAVN _____

ADRESSE _____

Galle & Jessen's Stjerne Cacao

Zürich har foræret Byens Spejdere et Hus. Det er ikke noget lille Hus, for i underste Etage er der Mødesal og Køkken, og ovenover har hver Tropa sin egen „Hule“. Desuden er der Sovesal med Plads til 50 Gæster. Vi lægger altsaa ved Lejlighed Vejen om ad Zürich.

De buhariske Jøder, eller, som de selv benævner sig, de indfødte Jøder, lever oftest i Byer og ernærer sig fortrinsvis ved Haandværk, delvis ogsaa ved Handel. Deres Kolonisation i Midt-asien kan ifølge Overlevering føres tilbage til Kong Darius. Det lille Folks Sprog, Litteratur og Skikke er kun i ringe Omfang kendt i Europa. Ligesom hos Muhammedanerne var al Skuespil-kunst banlyst hos de buhariske Jøder, indtil Revolutionen i Turkestan banede Vej for den europæiske Kultur. Nu opføres der ofte Skuespil baade i Taschkent og andre Byer, og en rig, dramatisk Litteratur er opstaaet paa det hebraisk-todschufiske Sprog. De buhariske Jøder og Jødinder er lutter gammeltestamentlige Typer, saa deres religiøse Skuespil virker som et Udsnit af Bibelhistorien.

At udvinde Elektricitet af Sollys er allerede et gammelt Problem, som nu er ført sin Løsning et Skridt nærmere. Dr. Bruno Lange, „Kaiser-Wilhelm-Institutet“ i Dahlem, har konstrueret en Celle, der direkte omsætter Lys i Elektricitet og ved en Spænding af 0,5 Volt yder ca. 10 Watt. — Edison har indbudt den 28-aarige Opfinder til Amerika.

Det at dø er det mindste af det; det er snart gjort; men det at leve, det er Kunsten, og det tager Tid.

Der er himmelvid Forskel paa dette: Jeg vilde saa gerne, og saa det: Nu vil jeg.

Man har paa de Kanariske Øer iagttaget et ejendommeligt Naturfænomen. En Morgenstund bemærkede man i Luften en tæt Taage, som til Tilskuernes udelte Forbavselse ikke bestod af almindelige, vandfyldte Dampe, men af Sand, der som en Sky tilhyllede Solen, saa man næppe kunde se et halvhundrede Skridt frem for sig. Alle Las Palmas Tage og Skibene, der laa i Byens Havn, var dækket af rødtligt Sand saa fint som Mel.

Ingen anden Forklaring har kunnet findes paa dette Fænomen, end at der maa have blæst en usædvanlig stærk Storm i Sahara, og at Sandet ved den voldsomme Kulning er ført helt ud over Havet, som paa Strækningen mellem Madeira og de Kapverdiske Øer var skjult i denne mærkelige Støvsky.

I England er der lavet følgende Statistik over, hvilke Prøver Spejderne har taget i de sidste Aar:

	1929	1930
Rekrutprøve	322,344	359,040
2. Kl. Prøve	54,768	44,652
1. K. Prøve	9,162	7,825
Cyklist	13,777	16,260
Første Hjælp	10,768	11,118
Sygeplejer	8,196	9,480
Svømmer	9,631	7,524

Det er talende Tal. Nedgangen for 1. og 2. Kl. Prøverne skyldes sikkert den Tendens til Tilbagegang i almindelige Kundskaber, som kan mærkes overalt. Derimod er der Stigning i Antallet af Duelighedstegn. Det er de 4, som mest bliver taget, der er med her.

Gør du hver Dag en good-turn? Disse Spejdere er tyske!

Paa vor Sommertur i Østrig havde Troppen den store Sorg at miste en af sine gamle Spejdere, idet Carl Heinrich Andersen døde paa vor første Udflugtsdag i Klosterneburg ved Wien af et Hjerteslag.

Kalle, som han altid hed i Troppen, har staaet i Korpsen i ca. 8 Aar, først som Ulv, derefter som Spejder, og har forstaaet ved sin rolige, besindlige og altid retskafne Maade at optræde paa, at blive hele Troppens gode Kammerat; han var en af de faste Piller, der altid ved sit Eksempel giver den gode Tone. Det var derfor et dybt og uforglemmeligt Indtryk, det gjorde paa os alle, at netop Kalle, som ved sin Flid havde lagt Pengene til Side til Turen, og ved Overarbejde havde skaffet sig de fornødne 8 Dage længere fri, at netop han skulde være den, der gik bort, thi han var maaske den, der havde glædet sig allermost til Turen.

Vi var alle enige om at afbryde vor Rejse, saa vi kunde komme hjem og tage imod ham og vise ham den sidste Ære.

Stort er det Tab, Troppen har lidt ved at miste en god og pligtopfyldende Spejder, men større er Tabet af en god og oprigtig Kammerat.

Hans Jacob Hansen,
Tropsfører.

Spejderkonferencen i Wien.

(Fortsat fra Side 3.)

sultat, end Tilfældet er. Fejlen ved Folkenes Forbund er, at Repræsentanterne alt for meget tænker paa deres eget Lands Interesser, medens Spejderbevægelsen arbejder mod et fælles Maal.

Adskillige interessante Emner drøftedes paa Konferencen. Blandt de vigtigste maa nævnes Indførelsen af Spejderarbejde blandt invalide Børn. Der findes i Øjeblikket henimod 1000 „crippled scouts“ i England, og det paastaas, at Resultatet af Arbejdet har været aldeles enestaaende. Der kunde sikkert her i Danmark gøres langt mere for ogsaa at bringe Spejderlivets Glæder til saadanne ulykkelige Dreng.

Ogsaa Spejderbevægelsens Forhold til Skolen blev nøje drøftet.

Om Søndagen samledes ca. 4000 østrigske Spejdere til en stor Parade for Baden-Powell, Østrigs Præsident Dr. Miklas, Fyrst-Ærkebiskoppen over Østrig Kardinal Piffl og de Delegerede. Ved denne Lejlighed holdt Præsidenten en ypperlig Tale, hvori han fremhævede Spejderbevægelsens enorme Betydning for den opvoksende Ungdom overalt i

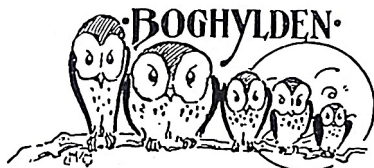
Verden. Til Slut overrakte han Lord Baden-Powell Storkorset af Østrigs fornemste Orden.

Der raadede en fortrinlig Aand under hele Konferencen, og end ikke Diskussionen om Stedet for den næste Jamborees Afholdelse eller Valget til den internationale Komité gav Anledning til den mindste Uoverensstemmelse.

Kammeratskabet blandt de Delegerede, ikke mindst dem fra de skandinaviske Lande, var enestaaende godt, og da man skiltes den 29. Juli var det med Sorg over, at de herlige Dage var slut, men ogsaa med et hjerteligt Ønske om atter at mødes om 2 Aar.

Verdensspejderchefen afsluttede Konferencen med en mesterlig Tale, saaledes som kun han kan det. Det er forunderligt at se, hvorledes det stadig er muligt for ham med sin mægtige Personlighed at præge Bevægelsen og inspirere dens Førere.

Tage Carstensen.

Danmarks yngste Forfatterinde.

Paa Gyldendals Forlag er udkommet „Da vi boede paa Atlanterhavet i Fiskekutteren „Mon-sunen““, skrevet af Forfatteren Knud Andersens 12-aarige Datter Lis. Hun fortæller levende og fornøjeligt om den lange og farlige Rejse, hendes Familie foretog i et skrøbeligt Fartøj. Beretningen, som er illustreret med gode Fotografier, kan anbefales.

Gyldendals Lexikon.

2. Bind af dette fortræffelige Værk er nu udkommet. Det er virkelig lykkedes Gyldendal at lave en Haandbog, hvor man i en kortfattet og klar Form kan faa Svar paa alle de Spørgsmaal, der rejser sig i det daglige Liv.

„Paa Cykle gennem Danmark“.

Dette er Titlen paa en lille Bog, som en erfarne Cyklist, Sophie Petersen, har skrevet for at give unge Lyst til at lære Danmark at kende gennem Cykleture.

Denne Lyst har Spejderne i Forvejen, men Bogen er alligevel meget god ogsaa for os. Den giver nogle fortræffelige Ruter og indeholder mange fornuftige Raad og Vink. Den fører, som tænker paa at tage paa Cykeltur med sine Dreng, bør købe Bogen.

Redaktøren siger —

Fotos.

Jeg har faaet en Del Fotos, men desværre er de ikke alle lige gode. Jeg er dog altid glad for Billeder. Send dem blot ind. De bliver returneret, hvis man beder derom.

Billedet paa Forsiden af September-Nummeret var taget af Ivar Munch Hansen, 6. Vesterbro Trop.

Iøvrigt er jeg i Stand til at love en Rulle Film for hvert Fotografi, der er egnet til Optagelse i Bladet. Et særlig godt Foto vil blive belønnet med 5 Kr. kontant.

Linolsnit-Konkurrencen.

Jeg har allerede faaet mange smukke Snittryk, men der er adskillige Spejdere, som har bedt, om det ikke kunde lade sig gøre at udsætte Fristen for Indsendelse. De hævder, at Vejret har været for godt til, at man kunde sidde indendørs og lave Husflidsarbejde. Og det kan der jo være no-

get om. Fristen udsættes derfor til d. 15. Oktober.

Iøvrigt har jeg nu modtaget Præmierne, der bestaar af udmærket Værktøj. Det er Firmaet Heintze & Blanckertz, der udsætter dem.

Siameserne.

Der er nu kun én siamesisk Adresse tilbage. Men jeg har mange engelske, australske, tyske, svenske og norske Adresser. Og saa har jeg Adressen paa en fransk Spejder og en australsk Pigespejder. — Husk iøvrigt altid at opgive Al-der, naar I beder om en Adresse.

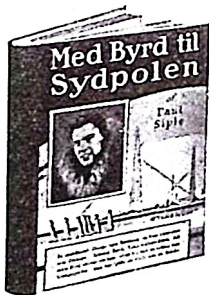
Spejdersange.

De to gode Sange af Gunnar Jørgensen og Mads Nielsen med Melodier af W. From Petersen er nu udkommet i Særtryk og faas paa Depo-terne for 25 Øre (for begge Sange).

Med Spejderhilsen

Tage.

To nye Bøger for Dreng - skrevet af Dreng

Paul Siple: „Med Byrd til Sydpolen“

Da Admiral Byrd drog af Sted paa sin store Sydpolsekspedition, gav han Tilladelse til, at en amerikansk Spejder maatte deltage. Den lykkelige blev Drengen Paul Siple. Han gjorde sig Gang paa Gang fordelagtig bemærket. Hvor paaskønnet han var af hele Ekspeditionen fremgaar af Admiral Byrds Forord. Det hedder heri bl. a.: „Han tog med os sydpaa som Dreng — men han fyldte sin Plads som en Mand. Han gjorde sit Arbejde usædvanlig godt; alt, hvad der blev paalagt ham, udførte han samvittighedsfuldt og grundigt.....Siple overgik alle Forventninger, og det vil sige en hel Del, for jeg ventede mig meget af Repræsentanten for Amerikas Spejdere.“

Peter er en fortrinlig Fortæller, der formaar at give et levende Indtryk af den mærkelige Ekspedition, som var udrustet med baade Radio, Flyvemaskiner, Motorhjælp o. s. v. Rigt illustreret. Pris Kr. 2,75; Kr. 3,50 kart.

Halsey Fuller: „Paa Hajfangst ved de vestindiske Øer“

Halsey Fuller er en amerikansk Dreng paa fjorten Aar, der fik Lov til at tilbringe en Vinter i Vestindien sammen med en lidt yngre Kammerat, fortrinnsvis paa de tidligere dansk-vestindiske Øer. Halsey er en rask Dreng, der baade forstaar at bruge sine Øjne og at beskrive, hvad han ser. Sammen med sin Kammerat oplevede han en Mængde forskellige spændende Ting, kom sammen med alle mulige Mennesker og tog iøvrigt Del i Sportslivet. Et Par Kapitler handler om den berømte Atlanterhavsflyver Charles A. Lindbergs Besøg paa Øerne. Der er mange Billeder i denne kvikke Bog. 2,25 Kr. hæftet. 3 Kr. kart.

GYLDENDAL

1. Fredericia Trop 20 Aar.

For kort Tid siden 1. Adte 1. Fredericia Trop 20 Aar. Begivenheden blev fejret ved en meget vellykket Festlighed i Hannerup Pavillon, hvor Tropsraadet og Forældrene i stort Tal var samlet. Hjertelige Taler blev holdt for Troppen og dens Fører, Sophus Kjær, der ogsaa er Fører for Danmarks eneste Døvtummotrop. Tropsraadets Formand, Pakmester Nordam, overrakte paa Korpsets Vegne Tropsfører Kjær 10-Aars Hæderstegnet.

Der gøres et godt Arbejde i 1. Fredericia Trop, og det er sikkert berettiget, naar Tropsraadet venter sig meget af Troppen i de næste 20 Aar.

T. H.

Fra det højeste Nord.

(Fortsat fra Side 9.)

skal erfares. At Fuglene er stivfrosne, saa de skal optøes, maa kun siges at forhøje Nydelsen, idet Smagen derved først kommer rigtigt og ganske gradvis frem under Tygningen.

Hele Turen varede 20 Dage. Patienten naaedes det 11. Døgn, og Hjemrejsen med ham varede 4 Døgn. 7 Nætter boede vi i Telt, de øvrige i Hus. Jeg tager ikke i Betænkning at sige, at Grønlænderne er Verdens bedste Rejsefæller. At rejse er jo ogsaa deres Liv og har været det i mere end tusinde Aar. Det er en stor Oplevelse at komme ud med dem; altid smiler de, og gaar noget i Stykker paa Grund af Kulden, tages det nærmest humoristisk ogsaa af Ejeren; at en Kniv er faldet af Slæden under Kørslen, beskriver Ejeren med stor Munterhed for de øvrige, mens det samtidig illustreres ved at vippe den tomme Skede op. Faar alle andre Fangst i Dag, og man selv ikke, saa bliver det nok bedre i Morgen.

Jo, Grønlænderne er flinke Folk.

En Indianerdrengs Liv.

(Fortsat fra Side 11.)

Det hvide fik vi ved at koge Præriestøv og det sorte ved at koge Træstykker, som i flere Aar havde ligget i Floder eller Søer.

Naar vore Fædre skulde bruge Maling til Teltene til at male Familiens „Medicin“ med, kogte de de forskellige Pulvere med Benmarven af Bøffelknogler.

Som Traad brugtes tørrede Muskelsener.

Jeg kunde selvfølgelig fortælle endnu meget mere om vort Liv, men jeg tror, at dette er tilstrækkeligt til, at hvide Drengene kan faa et Indtryk af, hvorledes deres røde Brødre levede for 50 Aar siden.

Long Lance.

Johanne Gottliebsen

BØRN — UNGDOM
VOKSNE

Lokaler:
Fuglebakkevej 103
Frederiksberg Allé 11
Handelsstandens Gymnastiks,
Sct. Annæ Plads 19
Telefon Taga 4278.

FLØDE IS

Anretninger bringes overall.

1 Liter = 6 rigelige Portioner

Vanille Kr. 3.00 pr. Ltr.

Nougat Kr. 3.50 pr. Ltr.

Frugt Kr. 3.50 pr. Ltr.

Københavns Fløde-Is A/S

Telefon 13816.

PERSSENS

•CLICHÉ-ANSTALT•

.... BREDGADE 25. OPG. E. (STANNÆ PASSAGE)

PALE 2646

A/s VILH. A. MEILSØE

Farveri og kemisk Tøjrensning.

Læssøesgade 17. Telef. Nora 3588.
Jagtvej 19. Telef. Taga 1657.

Spejderne 10 pCt. Rabat.

SPEJDERURE

Armbrds. m/ Rem.

Ur og Glas kan ikke gaa itu.

Pris 10 Kr. til Spejderne.
Leverandør til Raadhuset,
Kommunen, m. fl.

Prøvestilen

Af Gunnar Jorgensen.

Ill. af Asger Riber.

„Naa — saa skal vi have Prøvestil i Dag!”

Hr. Sevaldsen kom ind i Klassen med den ene Haand i Lommen, den anden fast knuget om en Stump Papir, som han fægtede med i Luften — gjensynlig Titlen paa Stilen.

„Sid ned! Blyanter frem! Skriv!”

Han lænede sig op mod Katederet og saa ud over Klassen.

„Efteraarsskoven og dens Dyreliv.”

Straks raabte et Par Stykker højt.

„Den har vi skrevet, Hr. Sevaldsen!” „Kan vi ikke faa en anden?” „Den skrev vi sidste Aar!”

„Vel gjorde vi ej!” raabte Jun og havde allerede Blyanten fremme. „Vel gjorde vi ej!”

Han vidste godt, at naar de andre skreg op og gjorde Vrvl, saa var det ene og alene, fordi de hadede at skrive „poetiske” Stile om falmede Skove og brølende Kronhjorte.....

Men hvorfor skulde det altid være de andre, der bestemte, hvad Stilene skulde handle om? Dette her var jo for en Gangs Skyld netop en Stil for ham!

Jan var ikke nogen helt almindelig Dreng. Vel spillede han Fodbold i Gymnastiktimerne saa godt som nogen — og vel var han med Liv og Sjæl med i Kapløbet, naar de legede Kædetagfat eller Staatrold paa Legepladsen — — — men ved Siden af al rask Drengeskaadhed — bagved — følte han en uforklarlig Trang til at faa andet og mere ud af Livet end bare Frikvartersleg og Straffespark.....

Han var ikke den Dreng, der laa paa Sofaen

og læste Knaldromaner, naar Skoven en Solskinsdag løftede sit Løv — brunt og broget — mod en blaa Oktoberhimmel! Da greb han sin Cykel og spurtede bort fra Byen, saa saare Skoledagens Slid var endt.....

Og han var ikke den, der en sludfuld Novemberdag, naar Stormen ruskede i Hængsler, og Regn piskede mod Ruder, krøb sammen i Kakkelovnskrogen som en sovende Bjørn i sit Hi! Der var jo noget, der hed Vandstøvler.....og noget, der hed Regnfrakke.....og saa var der „noget”, der hed at gaa tværs gennem Byerne og være eet med Vejr og Vind..... „Efteraarsskoven og dens Dyreliv.”

Kunde der overhovedet tænkes pragtfuldere Stil?

„Den har vi aldrig skrevet! Aldrig, Hr. Sevaldsen!”

Han prøvede at overdløve Stemmerne — men de mange raabte højt — — og de manges Raab fik Hr. Sevaldsen til at vakle.

„Har skrevet, siger I.....nuvel.....saa skriv da — saa skriv.....”

Hans Blik blev fjernt. Han søgte et nyt Emne.

„Saa skriv om.....Tordenskjold!”

Raabet blev ikke mindre af den Grund. Tværtimod! Tordenskjold? Næ, maatte de saa alligevel hellere bede om Efteraarsskoven!

„Vi har ikke læst om Tordenskjold i Aar!”

„Vi aner ikke andet om ham end, at han havde tre Dusin Spøkende!” „Og at han sidder uden paa Gosch's Tændstikæsker!”

„Vi skriver den første!” raabte Jan og fægtede med Blyanten i Luften.

Men nu var Hr. Sevaldsen blevet vred. Denne utaalelige Raaben og Skrigen og Parlamentæren førte jo til intet. Nu nok om det.

„Godt — saa skriver I følgende — — og saa ingen Mudder mere — — —”

Han vendte sig om mod Tavlen — greb Kridtet — tabte det paa Gulvet, saa det gik itu — fik fat i en Stump — og skrev med hastig og tværet Skrift:

„Rom gennem Tiderne!”

Dyb Tavshed.

Rom? Ja, det var vel Byen Rom, han mente? Cæsars, Pavens og Mussolinis Stad? Men hvad i Alverden skulde de skrive om den? Hvor skulde de begynde og hvor skulde de ende? Ak — havde de bare aldrig gjort Vrvl!

„Værs'go! Tag fat, mine Herrer! Tiden er

kostbar!" raabte Hr. Sevaldsen og slængte Kridtstumpen fra sig.

Nølede — nødtvungent — gik de i Gang med Opgaven. De forstod, at nu gjaldt Raab ikke længer. Nu gjaldt kun eet: Hr. Sevaldsens Vilje! De havde prøvet at løbe Storm imod den. Og var blevet de smaa. Som altid.

Kun ikke Jan.

De andre skrev los — suttede paa Blyanten — klæde sig i Nakken — rystede opgivende paa Hovedet — og skrev saa lidt igen — — —

Han — sad uvirksom. Med Hænderne i Lommen og den opslaaede Kladdebog foran sig.

„Hvorfor sidder Jan og bestiller ingenting?"

Hr. Sevaldsen, som havde taget Plads paa Katederet med en Bunke urettede Stile, strakte Hals.

Jan bøjede sig ind over Pulten, men lod Blyanten ligge, hvor den laa.

Rom gennem Tiderne?

Han smilte bittert og gav sig til at sutte Blod af en lille Rift paa Tommeltottens Kno.....

Var det, fordi han ikke vidste noget om Rom? Han vidste vel lige saa meget som de andre — baade om Cæsar og om Paven og om Mussolini —

Men — det ærgrede ham — det harmede ham — det, der var sket — — — dette, at de andre altid skulde have Ret, fordi de var de mange.....

Og saa pludselig var det, som om noget, han ikke selv var Herre over, brød frem i hans Sind. En Blanding af Trods og Selvhævdelse. Han greb sin Blyant, bøjede sig ned over Kladdebogen og

skrev los — ikke om Rom, men om — — — Efteraarsskoven.....

Saa maatte der ske, hvad der vilde!

— — —

Hr. Sevaldsen blev omsider færdig med sin Stilebunke og gik en Runde gennem Klassen. Langsomt — med Hænderne paa Ryggen — vandrede han fra Pult til Pult, standsede lidt ved hver enkelt og kastede et flygtigt Blik ned over de lasede Kladdebogsblade med de mange Overstregninger og Rettelser.

Et opmuntrende: „Se, se — helt godt, helt godt!" eller et vrissende: „Svineri! Skam dig!" — og han travede videre til den næste.

Nu mærkede Jan ham bag ved Pulten. Han bøjede sig endnu længere ned over Stilen og knugede Fingrene endnu fastere om Blyanten. Nu kom det vel — det, som maatte komme.....

Længe blev Hr. Sevaldsen staaende. Meget længe. Uden at mæle et Ord.

Jan glemte til sidst helt, at han stod der. Han var atter langt inde i Arbejdet. Ivrig, optaget.

Da strakte Hr. Sevaldsen Armen frem over hans Skulder, skubbede lempeligt hans Haand til Side og greb efter Kladdebogen.

Jan kneb Læberne sammen. Han turde ikke se op. Sad og rullede et Stykke Viskelæder mellem de svedige Fingre og ventede sin Dom.

To skæbnesvangre Minutter gik.

Saa lagde Hr. Sevaldsen stille — uden Ord — Bogen tilbage paa Pulten.

Jan kunde mærke, han blev staaende bag ham, men vovede ikke at vende Hovedet.

„Du er ikke bange!" kom det lidt efter, med en Stemme, der dirrede. „Du er ikke bange, Jan!"

Jan saa' flygtigt op, men Hr. Sevaldsen havde allerede vendt ham Ryggen og var paa Vej frem mod Katederet.

— I over fem Minutter sad Jan uvirksom, tvivlraadig, grublende. Saa fik han atter fat paa Blyanten og skrev videre om — Efteraarsskoven...

— Resten af Timen stod Hr. Sevaldsen, tavs og utilnærmelig, med Ryggen til Klassen — og stirrede ud gennem det aabentstaaende Vindue.

— — —

„Tak for Spøren, Jan — den blir' gal for dig! Rektor har faaet din Stil ind!"

Det var Ordensduksen, der midt i Frikvarteret kom stormende ned paa Legepladsen.

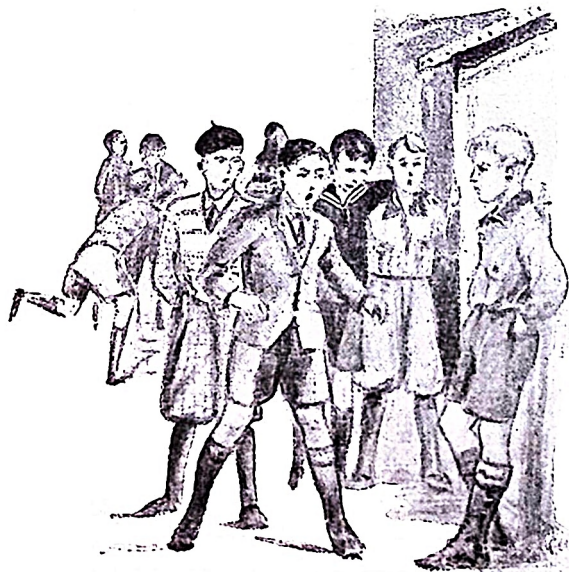
„Du er da heller ikke rigtig klog, Dreng! Du har jo skrevet om Efteraarsskoven!"

„Ja — har jeg ikke Lov? Det var jo ikke mig, der sagde, vi havde haft den!"

„Gal, altsaa! Spiltosset!"

„Saa siger vi det!"

Jan kneb Læberne sammen.

Her ser De
„Osmia Supra“

en bedere
Fyldepen
findes ikke.

Vi demonstrerer denne for Dem
og De vil straks se
den store **Fordel** ved at være

Ejer af en
Osmia-Supra
Fyldepen.

Selvfylderen „Brillant“
fra Kr. 6,00.

A/S
P. O. PEDERSEN

St. Kongensgade 21
Palæ 437. — København.

Optiker Ringlund

38 Frederiksberggade 38
Speciale siden 1901

Briller

Alle moderne optiske Hjælpemidler.
Zeiss Kontaktglas — Klikkerbriller,
Brilleluper — Lysbriller.

„Rektor bliver okker-vild! For slet ikke at snakke om „Sevald“! Men det maa du naturligvis selv om!“

„Tak for Tilladelsen!“

„Ingen Forseelse!“

Ordensduksen fo'r videre for at underrette Resten af Klassen om „Katastrofen“, som var under Opsejling.

„Det si'r du ikke!“ „Han maa jo være gal!“

„Tak Skæbne — hvad vil der ske!“

„Smidt ud?“ „Ja mindst!“

Og saa blev Hovederne stukket sammen.

Kværnen gik.

Kun Jan var ikke med.

Han stod i en fjern Krog og lænede sig op ad Skolemuren.

Trodsig i sin Selvhævdelse — men med bange Tvivl lurende i Sindet.....

Hvad vilde der ske.....

Der skete intet den Dag. Heller ikke næste. Og da „Katastrofen“ øjensynlig udeblev, glemte Kammeraterne, hvad Jan havde gjort.

Men Jan selv glemte ikke.....

Hver Gang han i Skolen strøg forbi Hr. Sevaldsen.....hver Gang han i Timen blev hørt..... stirrede han paa Læreren for om muligt at læse i hans Blik, i hans Miner, i hans Ord, om ogsaa han — som Kammeraterne — havde glemt.....

Men Hr. Sevaldsen var som ellers. Streng, tilknappet, faamælt. Uransagelig.

Og den ugentlige Gennemgang af Stilene var ikke sket endnu.....

— Jan kørte lange Ture i Skoven de Eftermiddage. Lange, ensomme Ture, hvor han prøvede at „gøre Regnskabet op“.

Var det ham, der i stædig Trods havde spillet vigtig og stor paa det? Burde han ikke have tæmmet og kuet sin Lyst til at digte Efteraarsskovens brogede Farvepragt ind i en dagligdags Prøvestil? Og var det mon egentlig ikke hans Pligt at opsøge Hr. Sevaldsen, stikke ham en Undskyldning og indrømme, at han — som Elev

Har du nu igen slidt Saalerne af dine Støvler? Nu vil du vær'sgo lade Skomageren forsaale dem med

USKEID

Det er Verdens bedste Saalemateriale og varer 3 Gange saa længe som Læder.

i Klassen — burde have bøjet sig under Klassens Krav — i hvert Fald under Hr. Sevaldsens Vilje — — —

Nej — nej — — — det kunde ikke være rigtigt — hvorfor skulde det altid være „de andre“, de mange, de stærke, som gav Tønen an — — — ham — Jan — maatte der vel ogsaa af og til være Plads for — han havde vel lige saa godt som de andre Ret til en Gang imellem at være sig selv — — —

Og straks var Trodsen, Selvhævdelsen, „Stædigheden“ der igen.....

Nej — det kunde ikke være rigtigt!

— — —

Rigtigt og rigtigt — hvad var rigtigt — her paa denne sære, rullende Klode — — —

De selvsamme Tanker havde Hr. Sevaldsen tumlet med, da han stod med Ryggen til Klassen og stirrede ud gennem det aabentstaaende Vindue.

Var han stædig, den lille Kanut paa den sidste Pult dernede? Eller var han netop den eneste selvstændigt tænkende af hele Bundtet?

Naturligvis kunde det i og for sig være Hip som Hap, om han skrev den ene eller den anden Stil — om han fuskede med Efteraarsskovens Poesi eller han tjærede Side op og Side ned med „historiske Kendsgerninger“ — — ja, saa himmelraabende ligegyldigt, om han foretrak at gaa paa Langfart i Universets Stjernevrimmel eller fyldte Kladdebogens krøllede og halvsnavsede Blade med en naturhistorisk Afhandling om „Køens Klove“!

Det afgørende i hans „Forseelse“ var, at han — trods det Æmnet var givet — alligevel skrev om det, han selv havde mest Lyst til.....

Og dog.....Forseelse.....

Han havde læst hans Stil. Den var god. Mere end god endda. Den var ypperlig. Ganske simpelthen ypperlig — naar man tog Hensyn til Alder og Evner. Den vrimlede ganske vist med Stavefejl og Kommafejl — men man mærkede i hver eneste Linie — og mellem Linierne — at han elskede Skoven! Lad være, hans Sprog var baade ubehjælpsomt og kejtet — der var ram Duft af vaad Muld i den Stil — det var Efteraar.

Og netop dette, at man for en enkelt — ak, en enkelt — Gangs Skyld mødte en Dreng, der havde Hjertet med, naar han skrev Stil — det gjorde, at Hr. Sevaldsen tøvede med sin Dom.

Nu fik man se! Om galt skulde være, kunde man jo spørge Rektor til Raads!

— — —

„Tak for Søren, Jan — den bliver gal for dig!“

Det var atter Ordensduksen, som havde travlt med at udsprede Nyheder. Han kom stormende ned paa Lægepladsen, et Par Minutter før det ringede op.

NØRREBROS CENTRALTRYKKERI

FORENINGSARBEJDE - KORT
REKLAMER - - - KVERTER
- UGE- & MAANEDSBLADE -
- SKEMATISKE ARBEJDER -

NORA 451

2 elegante Privat-Sale, Alhambravej 7
samt Festsalen, Nørrevoldgade 90.
Skandinaviens største Danseinstitut.

Central 4430.

Program i Kioskerne.

Schønning & Arvé's
- Cykledæk -
og Slinger
Knagende stærke!

Undervisning. Tysk - Guitar
og Luth.

Strømberg. Tlf. Nora 7726. Hold & Enetimer.

DENATURERET SPRIT
TIL KOGEBRUG.
DANSK SPRIT-CENTRAL.

Salg til Private
direkte fra Fabrik.

Guld-, Sølv- & Tinvarer

Ægte og uægte Bronzevarer
efter kunstnerbeskyttede Modeller.

W. GREEN, Sølvmed,
Kobnærgade 25-27, 2. Sal.

Spil Badminton i Gymnastiksalen.

Forlang

„SYKES“

engelske Badminton-
Artikler.

KØB OG SALG

af alle Slags
Frimærker.
Billigere end
andre, hvor-

forbetaleme-
re, naar De
hos mig ko-
ber billigst.

Udvalgt sendes
overall.

Udvalgt sendes
overall.

JOHN GOTH

KLOSTERSTRÆDE 15 .: TELF. BYEN 1945 x.

C. JACOBSEN's EFTFLG.

Nansensgade 73, v. Frederiksborgg. Tlf. Byen 7873.

Husflidsværktøj i største Udvalg.

Billigste Pris: r.

Jan, der sammen med en Flok Kammerater var i Færd med at drøfte Regneopgaver, rynkede Panden.

„Hvad er der saa i Vejen?“ spurgte han.

„Hvad der er i Vejen? Stilgennemgang! Hr. Sevaldsen har lige været inde og lægge Bunken paa Katederet! Din ligger for sig selv!“

„Naa. Det glæder mig!“

Jan sagde det med en Stemme, som var det ham den ligegyldigste Sag af Verden. Men bag Blusen begyndte Hjertet at hamre, hurtigt og voldsomt.

Saa kom det altsaa alligevel.....Hr. Sevaldsen havde ikke glemt.....nu skulde man staa til Ansvar for sin „Brøde“.....i alle Kammeraternes Paahør.....

„Hør, ærlig talt, Drengene....“

Det var Jans bedste Ven, der afbrød.

„Jeg har et Forslag! Jan skal ikke i Fedtefadet, fordi vi andre ikke gad skrive den Stil! Er I med — naar „Sevald“ begynder at rulle sig ud, saa rejser vi os alle op og tilstaar, at det var Lyv, da vi sagde, vi havde skrevet den før — og at Jan var den eneste, der — —“

Han kom ikke længer. Et Raab fra samtlige Kammerater — et larmende og hujende „Hørt!“ — hilste hans Forslag.

Lidt efter ringede det op.

— — —

„Sid ned! Bøgerne væk! Hør efter!“

Hr. Sevaldsen tog Plads paa Katederet, kastede et flygtigt Blik ud over Rækkerne og lænede sig tilbage i Stolen.

„Jeg har læst jeres Stile! Læst dem med saare blandede Følelser! Nogle af dem er gode — ret gode i hvert Fald — andre — de fleste desto værre — elendige — noget jammerligt Ragelse — en enkelt — naa, lad os gemme den.....“

Han tog fat paa Bunken. Stilgennemgangen begyndte.

Jan sad og rykkede uroligt paa Pulten. Ordensduksen havde haft Ret. Der laa en Stil for sig selv. Lagt til Side. Hans Stil. Den „enkelte“, som Hr. Sevaldsen havde ymtet om.....

Blodet skød ham op i Kinderne.

Hvad nyttede det, de andre „gjorde Vrøvl“? Hr. Sevaldsen vilde hurtigt bringe dem til Ro. Maaske blive dobbelt irriteret, dobbelt vred, naar han hørte dem raabe op. Og idømme ham — Jan — en endnu strengere Straf end oprindelig tænkt.....

Bunken blev mindre og mindre. Jan ænsede det knap. Han hørte Hr. Sevaldsens Stemme som en fjern Summen. Anede bagefter ikke, hvem af Kammeraterne, der havde faaet Ros, hvem Dadel. Han ænsede kun eet: Stileheftet deroppe paa Katederet, det enligt liggende Stilehefte.....

Og saa naaede Hr. Sevaldsen Bunken igennem. Nu kom den.....Straffen.....

Der blev et Øjeblik dødsstille i Klassen. Alle Kammeraterne sad paa Spring, rede til at fare i Flint, saa saare Hr. Sevaldsen tog fat.

De 'saa' ham langsomt strække Haanden ud efter Jans Stil.

Jan sad bleg, ubevægelig, med sammenpresede Læber.

Katederstolen skramlede. Hr. Sevaldsen rejste sig, med det aabne Stilehefte i sin Haand, og stillede sig op mellem de to forreste Pulte.

„Efteraarsskoven og dens Dyreliv!“ sagde han, langsomt, næsten højtideligt, uden at løfte Blikket fra Bogen. „Under en blaa Oktoberhimmel, i tindrende Sol, døde Sommerens Skov.....“

Klassen studsede. Hvad i Alverden — læste han den op — eller — — —

Ja — Hr. Sevaldsen læste Stilen op. Jans Stil! Læste den op for Klassen — for de mange — med en Alvor, som var den skrevet af en Digter.

Og Klassen lyttede. Forundret, imponeret. Overvældet.

De, som havde troet — — —

„Ja, Drengene,“ sagde Hr. Sevaldsen, da han havde endt sin Oplæsning. „Dette var Jans — hvad skal vi sige — ulovlige Stil! Den, han skrev paa Trods af givet Emne!“

Han gik ned gennem Klassen og standsede ved den nederste Pult.

„Jeg var lidt i Vildrede, unge Hr. Jan, da jeg skulde give den Karakter.....Nul var jo saa lidt — og ug saa meget.....og en „Mellem-Karakter“ siger intet her! Derfor bad jeg Rektor bedømme den.....“

Han lagde Stileheftet foran Jan.

„Husk een Ting, Jan,“ sagde han og saa' Drengen ind i Øjnene. „Den, der her i Verden vil være sig selv — han ender gerne med et Nul eller et ug i Karakterbogen! Enten — eller! Husk det, Jan — og Lykke videre frem!“

Jan smilte forlegen, greb Stileheftet og stak det febrilsk i Lommen.....

Senere i Timen tog han det ubemærket frem og aabnede det bag den opslaaede Pult.

Under Stilen stod Rektors Dom — et kort og fyndigt:

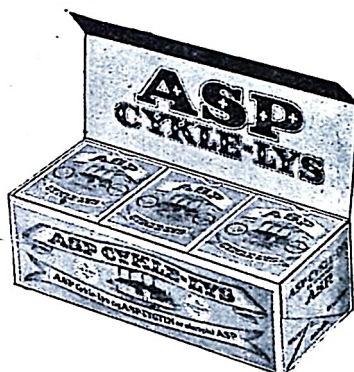
„Set med Glæde!“

DRONNINGGAARD MEJERI

Børnemælk - - Jerseymælk
1ste Kl.s Mejeriprodukter

HOLTE

TLF. 31

Det eneste rigtige Cykle-Lys der findes.
Kun ægte naar Værnet ASP er stemplet i selve Lyset

TANDLÆGE

SKAARUPS KLINIK

Falkoneralle 57. - Tlf. Gøth. 1460

Kliniktid 9-2

Mandag, Tirsdag, Torsdag, og Lørdag Kl. 6-7.

Spejderne bør sikre sig i:

„DEN BORGERLIGE SYGE-HJÆLPEKASSE“

Frit Lægevalg - - Højeste Ydelser - - Laveste Kontingent.

Hovedkontor. Vesterbrogade 65, Tlf. Eva 1151.

Filial: Spejdernes Magasin's Annonceexp., Ingeniør Helmarth, Kalvebod Brygge 2¹¹. Byen 8630.

Medlemmer optages indtil 70 Aar uden Lægeundersøgelse, uanset Aarsindtægt.

Ring eller skriv efter Prospekt eller Representant.

De nye
Spejder-Prøver
er udkommet.

PRIS 50 ØRE + PORTO

Faas paa Depoterne og Korpskontoret

De forenede Præliminærkursus

Tidligere Dæckers Kursus og Lang og Hjorths Kursus.
Daghold og Aftenhold til Præliminærexamen.
Linnésgade 22. — Tlf. Byen 82 (Kl. 2¹/₄—3).
A. Nielsen-Lyngbye, Adjunkt.

Brønshøj billigste Cykleværksted
G. PEDERSEN. Frederikssundsvej 127. Tlf. Bella 202.

RADIO - CYKLER
Cyklodele samt elektriske Artikler.
Reparat. af alle Radioapparater udføres. Ratebet. indr.

Fotograf EMIL CLAUSEN

Frederiksberggade 34
Ny Kabinet 6 Stk. Kr. 6 — Petit Visit 6 Stk. Kr. 4
Telefon 8050

KENDER DU ANTHOS?

*Selvfølgelig kender enhver den
af Navn, men kend den ogsaa
af Gavn! Køb den allerede i Dag.*
Alm. Anthos 35 Ø. Hvid Anthos 50 Ø.

POUL HOLM
SILKEGADE 11 — TELEFON 3082
KØBENHAVN K.

Alt i Sport
Rekvisitter og Dragter, Fodbold, Gymnastik, Tennis,
Svømming, Athletik m. m.
Største Udvalg til billigste Priser.

Det danske Spejderkorps

Korpskontor:
Studiestræde 30, Tlf. Byen 8310.
Kontortid 12—17, Lørdag 12—14,
Mandag 12—17 og 19—21.
Giro 2284.

Officielle Depoter:
A/S. Lembckes Friluftsudstyr.
(Spejder- og Lejrhuset) Nørregade 15, K.
A/S. Spejder Munderings-Magasinet,
Landemærket 3, K.

Spejdernes Magasin:
REDAKTION: Landsretssagfører Tage Carstensen,
Vestergade 26, K.

Nordisk Spejdersport:
(Førerbladet)

REDAKTION: Lærer Aage Jørgensen, Realskolen,
Frederiksværk, Box 23.
Ekspedition: Korpskontoret.
TRYKKERI: Nørrebro Centraltrykkeri, N.
ANNONCEEXPEDITION: Carl Juel Helmarth,
Kalvebod Brygge 24. Telefon Byen 8630.